

**‘Door Max sta ik meer in het leven.
Wat hij doet is meer dan vrijwilligerswerk,
hij is gewoon een heel goede vriend’**

Eddie Kific (32) heeft een erfelijke oogaandoening aan het netvlies: tapetoretinale dystrofie. Bij zijn geboorte had hij 25% zicht, sinds tweeënhalft jaar is hij nagenoeg blind. Hij werkt als zelfstandige in de koeltechniek en woont samen met zijn vriendin. Omdat Max hem helpt, hoeft Eddie zijn passie voor brommers en motoren niet op te geven.

Eddie: “Mijn hele leven ben ik al gek op brommers en motoren, vooral oldtimers. Toen ik oud genoeg was, had ik meteen een brommer. En later nog één. En een motor. Ik was een gepassioneerde brommerrijder en was thuis ook nog eens eindeloos aan het sleutelen. Dat ik slecht kon zien was geen belemmering

‘Wat als ik niks meer kan zien? Wat kan ik dan niet meer? Ik heb dat moment altijd gevreesd’

voor mij: ik zag genoeg om veilig door het verkeer te manoeuvreren. Ruim twee jaar geleden ging ik op de brommer naar het station om sigaretten te halen. Ik schakelde van de eerste naar de tweede versnelling en durfde niet verder te schakelen en harder te rijden. Voor het eerst was ik bang. Ik wist dat dit moment ooit zou komen, maar het kwam toch nog onverwacht. Het was mijn laatste ritje.

Vanaf mijn geboorte kan ik slecht zien, maar dat heeft me er nooit van weerhouden om de dingen te doen die ik wil doen. Mijn ziekte is geconstateerd toen ik twee was en is geleidelijk erger geworden. In het begin viel het minder op, ik compenseerde het gebrek aan zicht. Als ik op straat liep, keek ik bijvoorbeeld niet wáár ik liep, maar luisterde ik naar de voetstappen van degene voor me. Zo kon ik mijn weg volgen. En in het donker liep ik van lichtpunt – een lantaarnpaal – naar lichtpunt.

Die keer dat ik niet meer durfde te rijden was de eerste keer dat ik me realiseerde dat mijn zicht erg slecht was. Ik heb dat moment altijd gevreesd. Wat als ik niks meer kan zien? Wat kan ik dan niet meer? Hoe ziet mijn leven er dan uit? Het raakte me meer dan ik had verwacht. Ik werd depressief, kon niks meer, deed niks meer en wilde niks meer. Het was vreselijk: ik was alleen maar aan het klagen en zeuren. Een vriendin zei: ‘Je moet gaan revalideren, zodat je leert om te gaan met je handicap.’ Ze had gelijk. Niet alleen moest ik ermee leren omgaan, maar ik moest het ook accepteren. Er was geen weg meer terug. Als ik mijn leven wilde voortzetten, dan had ik geen keus. Dus

leerde ik onder meer om met een blindenstok te lopen. Na mijn revalidatie werd ik door een andere vriendin geattendeerd op het *Maatjesproject Gooi- en Vechtstreek*. Ik vond het een raar voorstel. Een maatjesproject was toch iets voor oude, hulpbehoevende mensen? Zo zag ik mezelf helemaal niet. Ik moest echt even een knop omzetten. Ik kon door mijn slechte zicht dingen niet meer en had daar hulp bij nodig. Hoe erg was dat? Het maatjesproject leek mij een goed initiatief om mensen te leren kennen. Ik ken niet veel mensen in mijn woonplaats. Mijn vrienden wonen niet bij mij in de buurt en het is voor mij moeilijk om contact te maken. Ik zie er niet blind uit, maar ben het wel. Ik kan geen oogcontact maken, waardoor het lijkt alsof ik niet geïnteresseerd ben.

Vier maanden geleden zijn Max en ik aan elkaar gekoppeld door het maatjespro-

ject. Hij is niet alleen een brommerfanaat, maar ook bromfietstechnicus. Er was meteen een klik. De eerste keer dat ik hem zag, vroeg ik of hij met mij wilde rijden. Hij voorop, ik achterop. Dat was heel spannend. Het was een vreemd gevoel om achterop mijn eigen brommer te zitten en afhankelijk te zijn van degene voor me. Max reed eerst te snel, daarna te langzaam. We moesten elkaar vertrouwen, dat is moeilijk als je iemand niet kent. Maar los daarvan was het heerlijk om weer te rijden. Het leuke van Max is dat we over veel dingen hetzelfde denken. We vullen bijvoorbeeld geheel naar eigen inzicht het *Maatjesproject* in. We willen geen dagen vastleggen. We zien elkaar wanneer we zin hebben. Dat vond ik belangrijk. Ik heb er niets aan als er elke woensdagochtend een vrijwilliger op de stoep staat. Wat als ik moet werken? Of een keer geen zin heb? Max en ik doen leuke dingen: we gaan samen naar de stad, een feest, of met mijn hond naar het bos. Maar er is ook ruimte voor een gesprek. Het gaat nu goed met mij. Na het revalideren werd ik een ander persoon: blijer, vrolijker. Door Max blijft dat in stand. Met hem kom ik weer buiten, sta ik meer in het leven en kom ik onder de mensen. En door Max hoef ik mijn passie niet op te geven. Ik kan de dingen die ik graag doe blijven doen. Het maakt mijn leven completer en minder saai. Maar het belangrijkste is dat ik door Max kan blijven wie ik ben. Wat Max doet is meer dan vrijwilligerswerk, eigenlijk is hij gewoon een heel goede vriend. Twaalf jaar geleden heb ik zelf als vrijwilliger in de zorg gewerkt. Mensen waren al blij als ik thee voor hen inschonk, gewoon omdat ze dat zelf niet meer konden. Die blijdschap om iets eenvoudig is bijna niet voor te stellen, maar nu ervaar ik zelf hoe dat is.”

Meer weten over maatjesprojecten? Kijk op www.maatjesprojectgooi.nl.